

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/169/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5614209758
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5614209758.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Malíkovej a členov senátu JUDr. Romana Tichého a JUDr. Adriany Gallovej v právnej veci navrhovateľa: AB 1 B. V., registračné číslo: 560 07 043, so sídlom Amsterdam, Strawinskylaan 933, Holandské kráľovstvo, právne zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s. r. o., so sídlom Piaristická 707/25, Trenčín, IČO: 47 234 679, adresa na doručovanie písomností: Teplická 7434/147, Piešťany, proti odporcovi: L. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. XXX, štátny občan SR, v konaní o zaplatenie 3.287,54 eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 4C/3/2015-46 zo dňa 27.01.2015, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým vo zvyšnej časti žalobu zamietol a vo výroku o trovách konania **p o t v r d z u j e .**

Vo zvyšku **s a** rozsudku okresného súdu **n e d o t ý k a .**

Odporcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 2.286,54 eur, ktorú sumu súd povolil odporcovi splácať v 100,- eur mesačných splátkach vždy do každého 15. dňa toho-ktorého mesiaca, pričom prvá splátka je splatná právoplatnosťou rozsudku a nezaplatením čo i len jednej splátky sa stane splatný celý dlh, spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,50 % ročne zo sumy 2.286,54 eur od 17.07.2013 do zaplatenia. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol. Súd priznal navrhovateľovi náhradu trov konania vo výške 78,80 eur a trov právneho zastúpenia vo výške 155,56 eur, ktoré je odporca povinný zaplatiť navrhovateľovi na účet jeho právneho zástupcu do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Rozsudok okresného súdu sa opiera o ust. § 37 ods. 1, § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 261 ods. 3 písm. d), § 497 Obchodného zákonníka, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného do 31.12.2012, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka.

V súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd žalobe navrhovateľa v časti uvedenej vo výrokovej časti tohto rozsudku vyhovel, keď v tejto časti mal časti za preukázanú jej dôvodnosť. Súd mal preukázané, že medzi právnym predchodcom navrhovateľa spoločnosťou Home Credit Slovakia, a. s. ako veriteľom a odporcom ako dlžníkom bola dňa 02.05.2012, teda za účinnosti zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov uzavretá Úverová zmluva

č. 4205002016, preto sa ňu vzťahujú normy spotrebiteľského práva, keďže ju uzatvoril odporca ako spotrebiteľ, ktorý nekonal v rámci predmetu obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. RPMN bola dojednaná od 27,60 % do 28,70 %. Podľa názoru súdu sa jedná o neplatné zmluvné dojednanie pre jeho neurčitosť. Podľa § 11 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch sa v prípade absencie náležitostí uvedených v § 9 ods. 1 písm. j) vyššie citovaného zákona úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporcom neobsahovala uvedenú zákonom stanovenú náležitosť, a to výšku RPMN, ktorá bola dojednaná neurčitým spôsobom, teda neplatne. Preto sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Odporcovi bol poskytnutý úver vo výške 3.000,- eur, z ktorého úveru odporca uhradil čiastku 713,46 eur, teda zostáva uhradiť 2.286,54 eur, v ktorej časti súd žalobe vyhovel.

Zároveň súd priznal navrhovateľovi uplatnené úroky z omeškania vo výške 8,50 % zo súdom priznanej sumy od 17.07.2013, t. j. od dátumu, od ktorého si ho uplatnil navrhovateľ, keď výška úroku z omeškania je v súlade s vyššie citovaným ust. § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákona v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu omeškania. Právny predchodca navrhovateľa vyzval odporcu k splateniu celého úveru listom zo dňa 28.06.2013 v lehote do 15 dní od odoslania výzvy, teda od 17.07.2013 bol odporca preukázateľne v omeškaní s plnením peňažnej pohľadávky.

Podľa § 160 ods. 1 O. s. p. súd povolil odporcovi splácať súdom priznanú sumu v 100,- eur mesačných splátkach, keď zohľadnil nepriaznivú sociálnu situáciu na strane odporcu. Na ochranu oprávnených záujmov navrhovateľa zároveň súd určil, že ak odporkyňa neuhradí čo i len jednu splátku, stane sa splatným celý dlh.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 2 O. s. p. tak, že navrhovateľovi, ktorý mal prevažný úspech vo veci (70 %), priznal náhradu trov konania v časti, v ktorej jeho úspech prevyšoval úspech odporcu (30 %). Rozdiel predstavuje 40 %. 40 % z navrhovateľom uplatnených trov konania titulom zaplateného súdneho poplatku za podaný návrh vo výške 197,- eur predstavuje 78,80 eur a z trov právneho zastúpenia za 2 úkony právnej služby - prevzatie, príprava zastúpenia, podanie žaloby na súd 2 x po 121,17 eur + 2 x režijný paušál po 8,04 eur + 20 % DPH, spolu 310,10 eur, z toho 40 % predstavuje 155,56 eur, ktoré trovy konania súd uložil odporcovi zaplatiť navrhovateľovi na účet jeho právneho zástupcu (§ 149 ods. 1 O. s. p.) do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

V zákonnej lehote podal odvolanie proti výroku, ktorým súd vo zvyšnej časti žalobu zamietol a proti výroku o trovách konania navrhovateľ. Odvolanie navrhovateľ odôvodňuje v zmysle ust. §205 ods. 2 písm. a), b), d), f) O. s. p. Navrhovateľ sa nestotožňuje so závermi okresného súdu, že v prípade RPMN, ktorá bola dojednaná od 27,60 % do 28,70 %, sa jedná o neplatné zmluvné dojednanie pre jeho neurčitosť. Takýto záver považuje za nesprávne právne posúdenie veci. Právny predchodca navrhovateľa uviedol RPMN od 27,60 % do 28,70 % s tým, že presná hodnota RPMN závisí na dni poskytnutia úveru. Klient súhlasil s tým, že presnú výšku RPMN mu spoločnosť oznámi po poskytnutí úveru. Takýto spôsob určenia RPMN zvolil právny predchodca navrhovateľa s ohľadom na to, že podľa znenia zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch § 19 v spojitosti s prílohou 2, základná rovnica vyjadrujúca rovnosť poskytnutého spotrebiteľského úveru na jednej strane a splátok a poplatkov na strane druhej, je pre výpočet RPMN rozhodujúci dátum čerpania úveru, keďže v danom prípade sa jednalo o bezúčelový hotovostný úver a nie dátum uzatvorenia zmluvy. Výška RPMN závisí na dni poskytnutia úveru, čo s ohľadom na spôsob spracovania úverovej zmluvy v informačnom systéme právneho predchodcu navrhovateľa trvá istý, objektívne dlhý čas. Listina o oznámení výšky 28,5 % RPMN bola daná na poštovú prepravu dňa 04.05.2012 na adresu klienta. Zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje iba to, aby úverová zmluva obsahovala údaj o RPMN vypočítaný na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy (presné údaje nemá navrhovateľ v čase uzatvorenia úverovej zmluvy k dispozícii), pričom nekonkretizuje, akým konkrétnym spôsobom má byť údaj o RPMN vyjadrený, teda, či má byť vyjadrený vo forme jedného konkrétneho čísla alebo môže byť vyjadrený i vo forme určitého rozpätia. Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam bol právny predchodca navrhovateľa nútený pristúpiť k vymedzeniu RPMN prostredníctvom jeho minimálnej a maximálnej výšky s rozdielom 1,1 %, keďže pravidlá pre výpočet RPMN ustanovené zákonom neberú ohľad na rôznorodosť produktového

portfólia jednotlivých poskytovateľov úverov. Má za to, že takýto spôsob určenia RPMN je úplne v súlade s ustanoveniami Zákona o spotrebiteľských úveroch, ako aj v súlade s ust. § 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Navrhovateľ podotýka, že postup, kedy sa uvádza pri hotovostnej pôžičke hodnota RPMN vo forme rozpätia, teda v tvare od - do, podporuje aj vyjadrenie Ministerstva financií Českej republiky ohľadom na totožnosť právnej úpravy výpočtu RPMN v ČR a SR. Navrhovateľ má za to, že súd prvého stupňa svoje rozhodnutie odvodzuje od formalistického znenia strohých zákonných noriem a odchýlku 1,1 % pri uvedení RPMN postihuje aplikáciou fikcie o bezodplatnosti. Prepätý formalizmus v takýchto prípadoch nemá svoje opodstatnenie. V tejto súvislosti poukazuje aj na dôvodovú správu k Zákona o spotrebiteľských úveroch. Zmluvné ustanovenie, podľa ktorého spotrebiteľ súhlasí s tým, že presnú výšku RPMN mu navrhovateľ oznámi po poskytnutí úveru, je z hmotnoprávneho pohľadu v súlade so znením § 269 ods. 3 zákona č. 513/1991 Zb. Spotrebiteľ je jasne informovaný o maximálnej výške RPMN v hodnote 28,7 %, ktorá za daných okolností prichádza do úvahy pre predmetný právny úkon a taktó určenú obsahovú náležitosť zmluvy akceptoval a bol s ňou uzrozumený. Pokiaľ je súd prvého stupňa zástancom formalizmu a presného výkladu práva, tak absolútne zle vyvodil zo zisteného skutkového stavu sankciu v § 11 ods. 1 písm. a) tak, ako je uvedená ku dňu 02.05.2012, keď poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1. Takýto záver pokladá navrhovateľ za nesprávne právne posúdenie veci, keďže neboli splnené všetky podmienky obsiahnuté v hypotéze predmetnej právnej normy § 11 ods. 1 písm. a). Výkladom právnej normy je možno dospieť k záveru, že pre to, aby súd mohol považovať zmluvu o spotrebiteľskom úvere za bezodplatnú, musia byť v rovine hmotného práva kumulatívne splnené podmienky dané spojkou „a“. Písomná forma právneho úkonu nikdy nebola spochybnená ako jedna z nevyhnutných podmienok sankcie bezodplatnosti. Okresný súd navyše svoj pozmeňujúci výklad žiadnym spôsobom nezdôvodnil. Nikdy neuviedol, že ročná percentuálna miera nákladov je uvedená nesprávne v neprospech spotrebiteľa. V tejto súvislosti navrhovateľ poukazuje na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 341/07, ktorý uvádza: „v takýchto prípadoch sa musí zároveň vyvarovať svojvoľe (arbitrárnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii“. Navrhovateľ si v predmetnom konaní uplatňuje nárok aj na úhradu sumy z právneho titulu „poistenie Bill protection vo výške 28,65 eur a upomienka II. vo výške 48,- eur“. Konajúci súd zamietol túto časť žalobného návrhu bez toho, aby svoje zamietavé stanovisko zdôvodnil. Navrhovateľ zastáva právny názor, že odôvodnenie rozsudku neobsahuje náležitosti tak, ako sú uvedené v § 157 ods. 2 O. s. p. Navrhovateľ má teda za to, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Navrhovateľ si zároveň uplatňuje náhradu trov právneho zastúpenia. Žiada, aby odvolací súd predmetný rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, alebo aby predmetný rozsudok zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie.

Odporca sa k odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 O. s. p. (z ktorého dôvodu sa rozhodnutie krajského súdu nedotýka odvolaním nenapadnutého výroku, ktorým okresný súd zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi sumu 2.286,54 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 2.286,54 eur od 17.07.2013 do zaplatenia v splátkach 100,- eur mesačne vždy do 15. dňa toho-ktorého mesiaca počnúc právoplatnosťou rozsudku až do zaplatenia) a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) napadnutý rozsudok postupom v zmysle ust. § 156 ods. 3 O. s. p. potvrdil v zmysle ust. § 219 ods. 1 O. s. p.

Rozsudok okresného súdu je vecne správny. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a vyvodil správny právny záver.

Odvolacie námietky navrhovateľa sú podľa názoru odvolacieho súdu nedôvodné.

Východiskom spotrebiteľskej ochrany je názor, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo faktickom nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a lepšiu dostupnosť právnych služieb a konečne možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednanie pripravený, pri kontraktácii je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou obmedzenia autonómie vôle. Autonómia vôle, ktorá je elementárnou podmienkou fungovania materiálneho právneho štátu, nie je úplne absolútna, ale je limitovaná v rámci spotrebiteľských vzťahov princípom ochrany tej osoby, ktorá predstavovala právny úkon s dôverou v určitý, druhou stranou jej prezentovaný skutkový stav.

Práve s ohľadom na uvedenú koncepciu spotrebiteľského práva bol prijatý aj zákon č. 129/2010 Z. z. a ustanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti, a to práve tie uvedené v § 11 zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie v písomnej forme sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciou pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu.

V súdnej veci nie je sporné, že účastníci konania uzatvorili zmluvu ako zmluvu spotrebiteľskú s poukazom na podmienky, za akých bola zmluva uzatvorená s poukazom na ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. V danom prípade ide o zmluvu formulárovú, individuálne nedojednanú a súd rozhodujúci spotrebiteľský právny vzťah má povinnosť prihliadať na neprijateľné podmienky z úradnej povinnosti (§ 153 ods. 3 O. s. p. v spojení s ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka). V danom prípade ide o úverovú zmluvu uzatvorenú v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Keďže zmluva bola uzatvorená medzi spotrebiteľom a dodávateľom, ide zároveň o spotrebiteľský úver v zmysle ust. § 1 ods. 2, § 2 písm. a) a b) zákona č. 129/2010 Z. z.

V zmysle ust. § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. účinného ku dňu uzatvorenia zmluvy (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“), zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

V zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z., zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

V zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z., poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1.

Pre spotrebiteľský úver na rozdiel od úveru bežného zákon č. 129/2010 Z. z. v § 9 ods. 1, 2 predpisuje ďalšie formálne a obsahové náležitosti. Z hľadiska formálnych náležitostí ide o písomnú formu, ktorá sa pri bežnom úvere nevyžaduje. Obsahové náležitosti sú vymedzené v § 9 ods. 2 citovaného zákona.

Ust. § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. vymedzuje prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ide vlastne o špeciálnu právnu úpravu absolútnej neplatnosti právneho úkonu.

Výklad a aplikácia ust. § 11 citovaného zákona musí byť v súlade so zmyslom a účelom citovaného zákona. Tým, že zákonné dodržanie iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy, ako aj písomnej formy postihuje neplatnosťou, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti zmluvy. Predpísaná písomná forma musí byť zachovaná vo vzťahu k esenciálnym, teda podstatným obsahovým náležitostiam zo zmluvy vyplývajúcimi jednak z ust. § 497 Obchodného zákonníka a jednak vo vzťahu k tým náležitostiam, ktoré sú vymenované v § 9 ods. 2 citovaného zákona a zároveň aj v § 11 ods. 1 písm. a) citovaného zákona. Pokiaľ zmluva uzavretá medzi účastníkmi niektorú z náležitostí vymenovaných v ust. § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. neobsahuje, nie je zároveň vo vzťahu k tejto náležitosti zachovaná písomná forma a poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Neurčitosť niektorej z vyššie uvedených náležitostí má ten istý účinok, ako keby uvedenú náležitosť zmluva neobsahovala. Zmyslom a účelom úpravy spotrebiteľských úverov je dosiahnuť pravdivé informovanie spotrebiteľa o poskytnutom úvere, a to v čase poskytnutia zmluvy.

Úverová zmluva je konsenzuálnym kontraktom a už pri uzavretí zmluvy v deň jej uzavretia bez ohľadu na deň vyplatenia úveru musia byť dohodnuté jej podstatné obsahové náležitosti. Tvrdenie navrhovateľa, že RPMN nebolo možné určiť ku dňu uzatvorenia zmluvy, je nelogické a v rozpore so zákonným ustanovením § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z., keď výslovne v tomto ustanovení zákon uvádza, že ročná percentuálna miera nákladov musí byť vyčíslená na základe údajov splatných v čase uzatvorenia zmluvy. Bolo preto povinnosťou navrhovateľa v uzatvorenej zmluve jednoznačne a zrozumiteľne uviesť ročnú percentuálnu mieru nákladov, a to nielen konkrétnu výšku RPMN, ale aj údaje, na základe ktorých bola táto vyčíslená.

Uvedená zmluva daným kritériám nezodpovedá a odvolací súd v zhode s prvostupňovým súdom konštatuje, že uvedená podstatná náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere absentuje, čo má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru.

Záver prvostupňového súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru je tak vecne správny.

Pokiaľ okresný súd považoval úver za bezúročný a bez poplatkov, uvedené sa vzťahuje aj na poplatok za upomienku, ktorý má sankčnú povahu.

Hoci absencia určitého údaju o RPMN je sama osebe dostatočným dôvodom na zamietnutie návrhu navrhovateľa a uvedené závery okresného súdu sú dôvodom pre potvrdenie rozsudku okresného súdu, krajský súd považuje za potrebné poukázať aj na nedostatok ďalších špeciálnych podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to náležitostí upravených v § 9 ods. 2 písm. f) a k) zákona č. 129/2010 Z. z. účinného v čase uzatvorenia zmluvy.

Pod písmenom f) je upravená náležitosť „doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“, keď termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru v zmluve absentuje. Účelom tohto ustanovenia je zabezpečiť, aby bol spotrebiteľ jasne a bez pochybností a ďalších výpočtov informovaný, kedy nastane konečná splatnosť úveru, teda dokedy bude splácať úver. Takýto údaj v zmluve uvedený nie je.

Pod písmenom k) je upravená náležitosť „výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia“. Táto náležitosť v predmetnej zmluve absentuje. Účelom tejto náležitosti je informovanie spotrebiteľa, aby vedel rozlíšiť, aká časť splátky bude použitá na istinu, úrok a ďalšie poplatky, čo mu tiež umožňuje zorientovať sa v danej situácii, pretože potom nie je dostatočne určité, akú časť istiny zaplatil, ako bude s jeho platbou naložené a akú časť úveru platí na úroky a ďalšie poplatky, teda odplatu navrhovateľa. Uvedené údaje zmluva uzatvorená medzi účastníkmi neobsahuje.

Nemožno potom konštatovať splnenie písomnej formy zmluvy ani vo vzťahu k uvedeným podstatným náležitostiam zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

Podľa názoru odvolacieho súdu dôvodné je aj zamietnutie nároku navrhovateľa, pokiaľ ide o uplatnený nárok na poistné. Vo vzťahu k takto uplatnenému nároku navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno. Vo formulárovej zmluve je síce pod bodom 59 dojednané poistenie „balíček Premium“, úhrada za poistenie však predstavuje 5,76 eur, čo je v rozpore so sumou požadovanom navrhovateľom. Poistenie predstavuje vedľajšiu službu, ktorú sa právny predchodca navrhovateľa zaviazal zabezpečiť uzatvorením poistnej zmluvy s poisťovateľom. Takúto skutočnosť (uzatvorenie poistnej zmluvy) však navrhovateľ v konaní nepreukázal.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil, vrátane výroku o trovách konania, ktorý taktiež vykazuje vecnú správnosť.

Výrok o trovách odvolacieho konania sa opiera o ust. § 224 ods. 1 s poukazom na ust. § 142 ods. 1 O. s. p.

Odporca bol v odvolacom konaní úspešným účastníkom, trovy konania si však neuplatnil a z obsahu spisu mu vznik trov odvolacieho konania nevyplýva, preto mu odvolací súd ich náhradu nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok prípustný nie je.